

ливостта. Въ сщия мигъ, въ който Азъ се родихъ, умрѣ неправдата. Не ще се види вече на земята човѣкъ, подтисканъ, унижаванъ, измжчванъ отъ другъ човѣкъ, неговъ братъ. Отъ бездната на своето нещастие, жертвата не ще вижда своя палачъ, тържествуващъ въ могъщество и богатство. За да ти се отплатя за златото, което ти Ми давахъ, отнеси съ себе си Справедливостта и погрижи се, щото тя да царува надъ свѣта“.

Тогава Гаспаръ, юношата съ кроткитѣ очи, заговори благо:

— Знаете ли, какво ми казаха Неговитѣ малки ржчички, когато, низко приведенъ, азъ Му поднасяхъ смирна, признавайки така Неговата човѣчностъ? Неговото ласкаво движение ми каза: „Азъ но-

ся, изпратено отъ Всевишния, Съгласието. Стига вече кръвопролития и грабежи, пожари и кошунства. Земята е жадна не за кръвта на воинитѣ и сълзитѣ на вдовицитѣ и сирацитѣ, а за благодатната потъ на орача. Настъпватъ времена, въ които синоветѣ на Авела ще обезоржжатъ съ кротостта си синоветѣ на жестокия Каинъ. Въмѣсто смирната, която ти Ми донесе, отнеси съ себе си Мира и върви да установишъ неговото владичество между хората“.

*

После, отнасяйки всѣки своя безцененъ даръ, тримата влѣхви се раздѣлиха. Пжтѣтъ имъ бѣше дълъгъ и тежъкъ. Толкова дълъгъ, щото, тръгнали преди две хиляди години, тѣ още не сж стигнали до цельта . . .

Прев. Чикъ Чирикъ

НЕКАНЕНИ ГОСТИ

(Весела коледна история)

Две мишлета сиви, млади—
безъ да питатъ—на Поклади—
си наеха до трамвая
мъничка таванска стая.
Дветѣ мишки пакостливи
заживѣха си щастливи.

На квартирата безплатна
имаха хазайка златна.
Не отваряше вратата
никога на одаята.
Въ тази малка, тъмна стая
бѣха сложени покрая
мармелади и маслини,

